Dramsko besedilo: Sofija Vukelj

VMES PA LJUBEZEN

Liki, kraj in čas dogajanja:

Pilar: zgovorna, radovedna, razgledana, komunikativna, bohemska intelektualka, ki rada potuje, bere, piše poezijo, prijazna, bivša obiskovalka psihoterapije. Doma nekje na jugu, najbrž iz Španije, pride poleti v zakotno ribiško vasico, nekje na severu, najbrž Nizozemska.

Sven: zadržan, molčeč, resen, preprost,umetnost in intelektualiziranje ga preveč ne zanimata, introvertiran, ribič, poznavalec narave, verjame v budistične nazore, bolj asket. Doma na severu, najbrž Nizozemska

Ina: natakarica v ribiški vasici na severu, bolj oporni steber obeh likov, njuna povezovalka, rada poje, konservativna, jezična, hitro jezna,s predsodki, v resnici mehkega srca

Prva scena: Srečanje

Prvi scenski prizor se prične v lokalu. Pilar vstopi v prazen lokal ribiške vasice. V kotu za mizo sedi Sven, pije pivo. Mrko gleda. Pilar takoj prične s komunikacijo in se predstavi. Se rokujeta. Sven ji nezaupljivo in mlačno stisne roko.Iz radia se sliši flamska folk glasba.

Pilar: »Hola«, Pilar.

Sven: Sven.

Pilar: Ooo, kako imaš hladne roke. Meni je moja babica vedno govorila, da kdor ima hladne roke, ima toplo srce.

Sven: *(malce cinično, gleda neprijazno)* Ne bi vedel kakšno je moje srce. Nikoli ga še nisem videl, niti držal v roki. Hladne roke imam najbrž, *(malce počaka z odgovorom*) ker v roki držim mrzlo pivo.

Pilar se zasmeji. Pilar opazi, da Sven gleda kaj drži v roki, ima dve knjigi.

Pilar: Jaz pa v roki najraje držim knjige. So tople in pametne. Tole je poezija Nerude, ta mi greje srce. Tole pa so modrosti Jutranje zarje. Nietzsche. Poznaš?

Nekaj časa tišina, nato Sven odgovori.

Sven: Kaj? Kdo? Neroda in nekaj na nič, ali kako že? Ne, ne, ne poznam.

Pilar: *(govori bolj hitro in hiti z vprašanji)* Ja, velika imena so to. Imaš mogoče raje slikarstvo? Jaz obožujem Egona Schieleja.

Sven: (*Zdolgočaseno in malce zavije z očmi)* Ne spoznam se na to.

Pilar: Ljudje ga gledajo popolnoma napačno. To je slikar, ki upodablja moč emocij in so gola telesa povsem drugotnega pomena. Čakaj, ti zapišem njegovo ime.

Pilar na list papirja napiše slikarjevo ime in mu ga izroči.

Sven *dalj časa gleda v papir in reče….*

Sven: Zmotila si se. V priimku si napisala dvakrat črko l.

Pilar: *(smeh)* Ah, nič zato. Pusti, saj je vseeno.

Pilar sede, skoraj leže na mizo in Svena pogladi po laseh. Malce koketira.

Pilar: Lepe lase imaš. Biserno svilene, res sijoče, kot mesec.

Sven je vidno v zadregi. Tovrstna komunikacija mu je tuja in mu ni všeč, zato na hitro vstane, prevrne steklenico piva in se odpravi proti šanku, da plača račun. Iz žepa nervozno vleče denarnico.

Pilar se prav tako na hitro spravi izza mize, gre za njim. Se smehlja.

Pilar: *(vprašujoče)* Jutri bi mi lahko razkazal vasico. Saj res, kaj sploh počneš?

Sven: Ribič sem. Zgodaj vstanem. Res, nimam časa. Ves dan bom na barki.

Pilar: *(vzneseno poetično, izgovarja dolge samoglasnike)* Joj, to je patako čudovito. Ves čas si v stiku z naravo, s sončnim vzhodom in

sončnim zahodom. Okrog pa sama modrina…, tišina…., mir. Tako romantično, tako pesniško. Komaj čakam, da se vrneš. In zvečer me povabiš na ribo, da se bolje spoznava. Ob osmih te počakam na pomolu, na tem prvem, tukaj zraven.

Pilar se odpravi proti izhodu, se obrne nazaj in mu po zraku pošlje poljub.

Pilar: Čao, torej do jutri zvečer.

Sven hiti s plačilom in še vedno iz hlač zmedeno vleče denarnico. Obrne se k natakarici za šankom, ki je vse molče opazovala.

Natakarica: Tujka, a?

Sven: Ja.

Natakarica: *(pomenljivo)* Zgleda, da si ji všeč.

Sven je v zadregi, govori že malce jezno.

Sven: Ženske me ne zanimajo. Sploh pa ne tujke. Še manj umetnice. Zguba časa. In mudi se mi.

Natakarica: *(žensko zavistno in prepričljivo)* S tujkami so sami problemi. Phhh, pa kako je bila oblečena. Kot bi prišla v bordel, ne pa v dostojen lokal. In kako se je ven metala. Sem prepričana, da še jajca na oko ne zna speči. Jaz bi se je na tvojem mestu v dolgem loku izogibala. Pa koliko ima za povedat, kar blebeta, blebeta in blebeta, pa nihče je ni čisto nič vprašal. Ampak res, čisto nič. Same neumnosti govori. Koga vse to sploh zanima. Umetnica, pa kaj še?

Sven molči, ni mu do pogovora z natakarico. Vrže kovanec na pult in se s hitrim korakom odpravi iz lokala.

Sven: Adijo.

Natakarica molči in odkimava z glavo. Zviša ton glasbe na radiu in prične peti.

Druga scena: Sodbi

Tik pred večerom, oziroma kaki dve uri pred dogovorjenim snidenjem. Istočasno: prostor na odru je razdeljen na dva dela. Ena stran predstavlja sobo Svena, druga pa sobo Pilar, v kateri začasno biva. Sven se brije pred ogledalom. Tišina v sobi. Pilar leži na postelji, strmi v strop. V njeni sobi igra glasba, ki si jo je izbrala na mobilniku: Chet Baker- Almost Blue. Vstane in jo zamenja na bolj romantične ritme kitare. Ne ve točno, kaj bi. Vzame knjigo, se uleže nazaj na posteljo in bere. Čez nekaj časa ponovno vstane, sede za mizo ter začne pisati. Ob glasbi. Prizor brez govora traja kakšne tri minute. Istočasno gledamo oba prostora.

Monolog- Sven

Sven govori bolj počasi in s pogostimi presledki med govorjenjem,tudi zato, ker se vmes brije.

Sven: Saj vem, kaj si misli o meni. Da sem en kmetavzek, ki ga bo zlahka zavrtela, če si ji bo zahotelo. Avanturistka, pustolovka, mestna punčara, ki ji je dolgčas v življenju in se je odločila, da bo potovala. Videla ves svet. Celo to našo malo vasico, tu na severu. In potem se bo vrnila, od koder je že prišla in svojim prijateljicam pripovedovala svoje velike zgodbe, začinjene s seksom. *(molk, nadaljuje)* Misli, da me navdušuje s svojim znanjem o umetnosti. Briga me vse to. *(malce zaničljivo)* Njen izbran okus. Koketa je. Ja, koketa. Misli, da bom ves očaran pritekel na pomol, odšel z njo na večerjo in potem zavil v njeno, no, ali mojo sobo. *(molk, in še vedno se brije)* Velik plan imaš dekle, ampak ne vem, če je zame dovolj zanimiv, kot se ti zdiš zanimiva sama sebi.

Sven se obrije in prične izbirati srajco, ki naj bi jo oblekel za večerjo. Nejevoljno jih zlaga na stol. Postopa po sobi.

Kaj sploh veš o meni, kodrolaska? Ribič sem. Moja ljubezen sta morje in notranji mir, ki sem ga po vseh teh letih našel v sebi. Misliš, da nič ne vem o užitkih življenja, o ljubezni, načitanih modrostih. Misliš, da rutinsko garam, dan za dnem in sem vesel za priložnostne

užitke, ki se pojavijo, tako nenadno, v podobi male pustolovke. *(sede na stol in čez nekaj časa nadaljuje z mislimi)* Pet let je, od kar mi je umrla. Tu, na pomolu, kjer sedaj želiš, da se srečava, sem prvič videl tudi njo. Preprost fant, je ljubil preprosto dekle, takšno, brez navitih kodrov. Kaj veš ti, o preprostosti življenja, o predanosti v ljubezni. Dvomim, da prav veliko. Misliš, da si drugačna, ker nisi preprosta. Saj nisi, se vidi, ampak povem ti, da biti preprost, je ena večjih modrosti. *(vstane in ponovno začne izbirati srajco)* Tri leta sem taval po morju in dve leti preživel pri budistih. Očistil sem se notranjih navlak, nemira in ja, priznam, žalosti, ki mi je razjedla do kosti. Mogoče, da ne znam več niti normalno komunicirati. Zelo mogoče. Nekako sem se odvadil žensk. (*premor)*

Postal sem asket. Asket v miru in mir v asketu. In tako mi je popolnoma všeč. In o čem naj bi se s teboj danes pogovarjal. O smrti in smislu življenja. Stavim, da so to teme, ki jih rada filozofsko razpredaš, v nedogled. Ne vem, mogoče te zanima moj ulov rib. (*se cinično nasmehne)* Mogoče govorica morja in glasba neba, ko si ravno tako poetično nadahnjena. Oba sta že umrla, dolgo nazaj. Nebo in morje. Tako da ti povem, da ju ne slišim, niti govoriti, niti peti.

Hmm. Mogoče te pa zanimajo štirje pečati budizma. *(malo pavze, vmes si preobleče še hlače in nato nadaljuje o budizmu)* Vsa čustva so bolečina. Drugi pečat. Ta mi je najbližje. In vprašati budista, kaj je smisel življenja, je neustrezno. Bolj primerno je preprosto vprašanje, kaj je življenje? In če se slučajno še srečava, kodrolaska, ti razložim, da si v zmoti, ko boš zatrjevala, da sta sreča in trpljenje dve ločeni definiciji. Ker že sedaj vem, da ti je to tvoj družbeni red vcepil v glavo. Največjo zmoto vseh zmot. Vsa čustva so oblika predsodka, v vsakem čustvu je vedno element sodbe. In jaz se temu spretno izogibam. Tako, da ne,ne, ljubezen ni ženska, to nisi ti. Ljubezen je moj notranji mir. *(jezno in glasno)* Pa kaj zavraga izbiram te srajce, če nikamor ne grem! *(zapusti sobo in gre ven)*

Monolog- Pilar

Med tem Pilar ob glasbi spiše pesem. Jo zloži in da v torbico. Pripravljena je, da gre na večerjo. Postane pred ogledalom, da se počese. Krtači si lase, jih spenja,razpenja, pa spet krtači in govori:

Pilar: Saj vem, kaj si misli o meni. Da sem ena mestna, zdolgočasena razvajenka, ki svoj čas zapravlja s potovanji. Misli, da ga želim očarati s svojim znanjem in umetniško dušo. Ne sodi me tako hitro dragi Sven, ker v tvojih očeh vidim strah. Sika, kot preplašena kača. Pa smo spet tam. Strah ljubezni. Strah ljubiti in biti ljubljen. Ja, res je. Ljubezen je samo za pogumne. Vem, da jo nosiš v sebi, čeprav tudi vem, da boš to takoj zanikal. Z vso močjo se boš branil, da te ta tema sploooh ne zanima. Porogljivo se boš nasmihal, ko ti bom povedala, da je tvoja samota en sam beg pred njo. Tipično po moško, se boš posmehljivo branil. In nato mi boš razložil svoje modrosti življenja, v katerem ni dovolj prostora za ženske, sploh pa ne take, kot sem jaz. *(molk)* Sven dragi, nič ti nočem. In Sven dragi, da takoj razčistiva. Res je, jaz sem ena izmed tistih, ki se ne boji ljubezni. Ker jaz sem ljubezen, iz mene jo lahko piješ. Ti ne veš, da sem se morala v celoti in popolnoma zgraditi, čisto sama. In to pomeni neskončno moč. In močnih žensk se moški bojite. Ampak, da to priznate, neee to pa neee. Vaš ego takoj trpi. *(premor*) Čez kaj vse sem šla v življenju. In, ko končno spoznaš, da je klišejski stavek: ljubezen je v tebi, edino pravo vodilo tuzemeljskega življenja, je vse lažje. Zadihaš s polnimi pljuči in živiš za trenutke. Lepota trenutka, ja to. Ne pa planiranje, še manj ukvarjanje s preteklostjo in njeno neskončno analiziranje. Vse to je k sreči že za menoj. *(premor)*

(veselo) Bivanje tu v tej mali vasici, je božji dar. In hvaležna sem, da sem tu. Neskončno lepo je. Polni mi dušo, kot najlepša poezija.

(molk, potem nadaljuje z drugim,bolj žalostnim tonom glasu)

Moje otroštvo ni bilo ravno lahkotno, s tem sem se ukvarjala dolga leta. Dolga leta dela na sebi. Obiskovanje terapevtov, psihoanalitično razčlenjevanje tega in onega, menjava moških, kot po tekočem traku…večno iskanje vzorcev preteklosti, lika očeta in mame, njuna vloga v mojem otroštvu in tako dalje in tako dalje. Kako se človek tega naveliča. *(premor)* Ljubezen sem iskala v ljudeh, ki mi je niso mogli dati. A vseeno sem toliko časa iskala, razčlenjevala, da sem jo našla. V sebi. Ljubim se, bolj kot nikoli v življenju in zato ljubezni več ne iščem. Ker jaz sem ljubezen in jo lahko dam. In ja, ljubim umetnost, ker me polni, kot nihče drug. Je to narobe? *(premor, nato nadaljuje, vmes se še vedno češe)* Hja, moj ego je razrešil trikotnik s starševskimi podobami, že dolgo nazaj. Ojdipov kompleks je razrešen. Amen. Nekoč so imeli vsi moji moški lastnosti Zeusa. Nedosegljivi in nevidni. Sedaj je tu, naslednji hip pa že drugje. Ampak jaz nisem bila ravno tipična Hera, ki ga je ljubosumno čakala doma. Ne, ne, k

sreči nisem bila kot moja mati. Ona je bila tipična Hera. Saj v tem sem bila boljša od nje. No, sedaj Zeusov ne bo več. Ne bo takega, ker jaz sem druga, nova, drugačna. Ne pustim se več, nikomur. Vem, da boš prestrašen, če se lotiva teh težkih tem. Ampak za to sploh ni nobene potrebe. Tu sem jaz in ti in morje in nebo in mir, ki ga čutim na tem mestu. Ravno tu. Karmično srečanje? Ne vem. Ne, tudi te teme ne bom načela. Vse to bi bilo pa preveč za prvo srečanje, za prvi pogovor z moškim, ki nosi strah v očeh. Pobegnil mi bo, zelo hitro, kot ranjeni gepard bo tekel iz lokala. *(se pri tem smeji)* Ni panike Sven, jaz nisem prišla po ljubezen. Jaz sem ljubezen. Dolgoletna iskalka izgubljene ljubezni, ki jo je našla v sebi. Ti sploh nisi pomemben.

Pilar si po dolgem česanju lase spne v čop in se odpravi na pomol.

Tretja scena: Čakanje

Scena na odru je ponovno razdeljena na dva dela, dogaja se na pomolu oziroma na morju, v barki. Med nastopom Pilar je Svenov del popolnoma zatemnjen, nato je obratno .Pri obeh med branjem pesmi igra glasba.

Pilar pride na pomol, iz torbice vzame pesmi, jih premetava v roki. Čaka 10 minut, 30 minut, 45 minut, Svena ni. Pade noč. Nervozno kadi. Izbere eno pesem in si jo prebere.

Pilar: Jaz se ti dajem
preko skalovja
težkih kapelj
krvavečega dežja
da ostanejo sledi
na sivini asfalta
prekopanih cest
križpotja

jaz se ti dajem
preko sebe
brezupno

nemočno

Dve leti nazaj, sem nazadnje čakala nekoga, v nedogled, kot največja koza. Takrat je bolelo. Danes k sreči ne. Samo spomin se je vrnil. Prekleti spomini. Ali nisem že opravila z njimi? *(spet prižge cigareto, pospravi pesem v torbico in vstane)* Nič, jutri grem v lokal, kjer sem ga spoznala. Jutri je nedelja, zagotovo bo tam. In čakala ga bom, ves dan, če bo treba. Ja, in naj pove, zakaj ga ni bilo. (*molk, nato sama sebi očitajoče)* Pilar, ali spet čakaš ljubezen?

Med tem Sven sedi na svoji barki, zre v morje. Tema.

Sven: Poezija. Tudi ona jo je ljubila. Nekatere pesmi znam še na pamet. Vse bolj otožne so bile, preden je odšla, tja, kamor bomo en dan odšli za njo. Ena sama bolečina. *(najprej mrmra, potem začne recitirati)*

Ne v vetru
Ne puščaj
Svojih besed
Na steni moje sobe
Ko se mi zgodijo tiste stvari
V zlomljenih nočeh
In ne čutiš
Ječanja moje duše
Na platnih rdečih
In ne vidiš umiranja v meni
Ker v rožnati obleki ne izgledam tako
In zapri vrata za seboj
Da veter ne odnese
Moj jaz v svet

(si mrmra glasbo in nadaljuje samogovor)

No, mogoče bi pa s kodrolasko lahko rekla kakšno o poeziji. Saj to ne bi bilo tako zelo narobe. *(molk, nato nadaljuje)* Vem, da bodo opravljali, če naju bodo videli skupaj. Ne vem, ali se splača spopasti z vsemi temi čenčami. Ne vem, če… *(molk)* Ampak, poezija ni napak, sploh ne. Samo, hmm, poezija hitro povzroči lahen nemir srca. To pa ni dobro. Ne, to mi ne paše, to mi zagotovo ne paše. To mi sploh ne paše. Ja, notranji mir…, drži se ga fant.
(za hip obmolkne in nadaljuje) Jaz je ne bom iskal. Najbrž se več ne vidiva. In izognil se bom lokalu v katerem sva se spoznala. Pa še tista jezična natakarica je tam. Joj, kako mi gre na živce ta babnica.

Četrta scena: Zaplet budizma in psihoanalize

Nedelja. V lokal vstopi Sven in ignorira natakarico.

Natakarica: *(molče prinese pivo, čeprav ga Sven še ni naročil in ga butne na mizo)* Včeraj te je iskala tista tujka. Spraševala je, če sem te kaj videla. Tokrat ni veliko govorila. Groooozno je bila oblečena. V čipkasto obleko, kot kakšna pocestna nevesta.

V lokal vstopi Pilar.

Pilar: Mislite mene, kajne?

Natakarica: *(v zadregi)* Ne, ne...

Pilar: Gospodična Morala Predsodek, saj vam je tako ime,ne? Nisem vedela, da ste tudi tako odlična modna poznavalka. Čestitam.Lepo.

Sven se zasmeji. Natakarica je besna, ker je ujeta »in flagranti.«
Pilar gre do Svena, ga prime za roko in ga odvleče od mize.

Pilar: Greva. Ven, na sonce. Na sprehod. Nedelja je.

Sven ji sledi, brez besed. Sedeta na pomol, kjer sta bila prejšnji dan dogovorjena.

Pilar: Ni te bilo.

Sven: Nisem utegnil.

Pilar: Nisi želel.

Sven molči.

Pilar*:* Saj razumem. Mogoče sem res malo vsiljiva, ampak rada se družim. Saj to ni tako zelo narobe, ali pač je?

Sven: Ni.

Pilar*: (smeje)* Sem pač dvojčica. Dvojčki radi govorimo. Pod nujno.

Sven: Jaa, ker….

Pilar: *(smeje)* Ker imamo tak mit. Lep je. Ti ga povem?

Sven: Lahko.

Pilar: *(zavzame pozo, kot da igra na odru; stoji pred Svenom in med pripovedovanjem z rokami vse nazorno kaže)*

Torej, dvojčka Kastor in Poluks sta nekega dne razjezila mogočnega Zeusa in ta se je odločil, da ju strogo kaznuje. Razsodil je, da ju bo ločil in sicer tako, da bo eden živel na zemlji, drugi pa na nebu. Za dvojčka ni bilo hujše kazni. Obupana sta odšla k Zeusu in ga milo rotila in prosila naj ne stori tega, ker enostavno ne moreta živeti eden brez drugega. To sta počela tako

uigrano in prepričljivo, da se je njuna prošnja neusmiljenega Zeusa celo dotaknila, zato je nekoliko popustil pri svoji kazni. Razsodil je, da sicer vztraja, da eden od dvojčkov živi na zemlji, drugi pa na nebu, vendar se enkrat v letu lahko zamenjata in to pomeni, da se enkrat v letu tudi srečata, torej, nekje na poti med nebom in zemljo. Takrat sta dvojčka presrečna. Na hitro si izmenjata vse informacije, vse kar se jima je zgodilo v času, ko se nista videla. Govoriti morata hitro, ker je tudi njuna izmenjava hitra.Tako v letu živita samo za ta trenutek, za to njuno hipno srečanje, da si lahko vse povesta. No, to je ta mit, to smo dvojčki. Ves čas nas preganja, da govorimo. Če nam zalepiš usta, umremo od žalosti *(smeh obeh)*

Sven: Kaj te je prineslo k nam?

Pilar: Prišla sem iskat mir. Vonj severnega morja. Baje drugače diši kot južno morje. *(smeh)* Stik z naravo. Stran od mesta. Nekam, kjer še nisem bila. In predstavljala sem si, da bo tu lepo. In je. Neskončno lepo je. Čutim mir.

Sven: Zakaj pa nisi odšla nekam v tople daljne kraje, ne vem, recimo Bali?

Pilar: O, saj tam sem že bila. In nekaj me je zelo motilo. Saj ne rečem, narava, umirjen ritem življenja, vseeno veliko več nasmejanih obrazov kot pri nas. Vsi ti čudoviti ljudje pa si vseeno neskončno želijo vse tisto, kar imamo mi: več denarja, drage telefone, vse te materialne stvari… Mi pa mislimo, kako so srečni, ker vsega tega nimajo, ker znajo biti še vedno v pristnem stiku z naravo, so notranje bolj čisti od nas…in tako dalje. V resnici so prav tako nesrečni. Človek je pač tako bitje, da si vedno želi ravno tisto kar nima.

Sven: Ja, res je, kar praviš. Zato je meni nekako blizu budizem, ker govori ravno o tem, kako je materialni svet nepomemben.

Pilar poskoči od navdušenja.

Pilar: O, budizem ja, edina normalna religija. Če mu sploh lahko rečemo religija.

Sven*:* Našel me je, ko sem ga potreboval.

Pilar: Žalost? Izguba nekoga?

Sven: Tudi.

Pilar: Žalost je ženskega spola. Dolgo nazaj? Zakaj je odšla?

Sven: Bolezen.

Pilar: Mi zaupaš kaj o njej?

Sven nekaj časa molči in potem pove japonsko zen anekdoto.

Sven: Hmm, sedaj ti bom jaz povedal anekdoto. Ampak ne bom nastopal, kot ti malo prej. *(smeh obeh)*
Torej, dva potujoča zen meniha sta se pripravljala, da bi prebrodila reko, ko ju je mlada ženska prosila, naj jo preneseta čez deročo vodo. Zaradi danih zaobljub, se meniha nista smela dotakniti žensk. Kljub temu, jo je starejši menih brez oklevanja dvignil, naložil na hrbet in jo prenesel čez reko. Ko so prišli na drugo stran, jo je odložil in brez besed odšel dalje. Mlademu menihu to vendarle ni dalo miru in nekaj ur kasneje vpraša starejšega meniha: Ali nisva meniha? Zakaj si nesel to žensko? Starejši menih mu odgovori: Jaz sem jo odložil že zdavnaj, zakaj pa jo ti še vedno nosiš?

Pilar je ob koncu zgodbe razočarana, ker je pričakovala, da bo več izvedela o Svenovem življenju, zato pogovor nadaljuje malce užaljeno.

Pilar: Aha, razumem. *(čez usta pokaže zaprto zadrgo)* Ne bom več spraševala. Ampak, tvoje odloženo breme ti je vseeno nekaj zapustilo. Strah. V očeh ga vidim. Sporoča: Ne bom se več zaljubil!

Sven: Poskušam živeti skladno z budističnimi načeli. In vse to kar se mi je zgodilo, nima nikakršne zveze s strahovi, še manj z ženskami. In ne psihoanaliziraj me, prosim lepo. To mi gre res na živce, da nekdo misli, da me pozna, ko me komaj spozna.

Pilar: Ne, saj te ne. Samo pogovor ponavadi veliko reši. Pogosto je koristen ravno s tujcem. Vidiš ga prvič in navadno nikoli več. Zato mu lahko zaupaš več, kot nekomu, ki te pozna. Neobremenjeno, odprto, iskreno… Če te nekdo ne pozna, je dostikrat o sebi veliko lažje govoriti.
Sicer pa, če si budist, potem veš, kako pomembna je ljubezen in da ravno ta premaguje naše strahove.

Sven: To pa res ni bistvo budizma. Budizem uči, da je navezanost na karkoli, na kogarkoli, na ljudi, na stvari, popolnoma nesmiselna. Odsotnost vsega. Ja, to je to. Vsa čustva so bolečina, ker so nestalna, negotova. Ljubezen pa je odvisna od nekoga ali česa, in je zato nepredvidljiva. Najmanj kar je, smo odvisni od objekta ljubezni in zato smo na nek način vedno na povodcu.

Pilar: No, si pa milo rečeno, malce priredil njegovo bistvo. Rekla bi, da si pobral tisto, kar paše v tvoj trenutni obrambni mehanizem. Biti sam. Beg pred svetom. Beg pred ljubeznijo. Prvo ni nič narobe, vsi potrebujemo obdobje samote, ampak to slednje, je pa beg pred samim s seboj. To pa vsekakor ni dobro.

Sven: V zmoti si. Ne bom s teboj razpravljal o budizmu, niti o sebi. (*malce se obrne stran, ni mu več do pogovora*) Sicer pa vidim, da si poznavalka vsega. Očitno ni teme, ki je ne poznaš.

Pilar: Veliko vem. Ampak tudi veliko ne vem, tako da…. Tudi ti mene ne sodi tako hitro. Jaz vem, da je strah največje zlo vseh odnosov.

Sven: *(cinično)* Ker ti si nadzemeljska in ga ne poznaš?

Pilar: Manj kot nekoč. Seveda imam še vedno določene strahove. Imam celo fobijo. Fobijo na ptiče. Močno.

Sven: No, kaj takega pa prvič slišim. Oprosti, ker mi gre malce nasmeh pri tem.

Pilar: Ah, nič zato, sem že navajena, da dol popadajo, ko to povem.

Sven: Zakaj pa, če smem zvedeti?

Pilar: Na tem mestu, bom pa jaz izkoristila jokerja, torej tvojo anekdoto o zen menihih.

Sven: *(se nasmehne)* Ja, seveda, ni problem. Nič ne silim. Pravzaprav, sem zgolj vljuden.

Pilar: Hočeš reči, da te o meni nič ne zanima in si zgolj vljuden, a to si sedaj povedal?

Sven: Ma ne. Pusti to. Daj, nadaljuj. Nekaj si še želela povedat o strahovih?

Pilar: Hotela sem reči, da sem tudi jaz bežala pred ljubeznijo. Bolje rečeno, neskončno sem jo iskala. V moških, ki jo prav tako niso poznali. Leta brezglavega iskanja. Leta bolečine in potem odločitev. Leta terapij in raziskovanje sebe skozi Junga in njegove alkimijske simbole transformacije. In rezultat. Ljubezni več ne iščem. Ker jaz sama sem postala ljubezen. Nisem več iskalka ljubezni. V meni je, in prava me bo našla, brez mojega truda. Ampak, da prideš do tega, moraš prej pobiti notranje demone. Zato so bili moji terapevtski obiski zelo plodni.
Ali kot pravi Goethe: »To živost častim, ki po goreči smrti hrepeni.«

Sven: Oprosti, ampak jaz ti skoraj ne sledim. Mislim, ok, fobije, pa Jung, pa terapije, pa alkimije…ampak kaj pa sedaj Goethe dela zraven?

Pilar: To je ta simbolika Jungovega Mysteria, in pomeni: Goreti v svojem lastnem ognju in ne biti komet ali svetlobni signal, ki kaže drugim pravo pot, sami pa je ne poznamo. Tako on razloži Goethejev stavek. Kar pa pomeni tudi, da zgolj poznavanje nezavednega v nas

pokonča strahove, vse temne sile in demone in nam tako omogoči dovolj ljubiti sebe in druge. Hmm, ja, no,tako nekako. Recimo, da je to bistvo, v hitro kratki različici.

Sven molči. Nastopi malo mučna tišina, ki jo seveda razbije Pilar.

Pilar: Ampak religije, dragi Sven, so zelo nevarne. Pravzaprav so eno samo zlo. Namesto, da bi človek iskal rešitve v sebi, išče odrešitev v bogu, ki pa je jasno, da ga ni. Moli k bogu, pa bo vse v najlepšem redu. Ja, pa kaj še. Boga ni. Bog je v nas samih. In budizem je temu še najbližji, zato budizem zagotovo govori o ljubezni, kot o nečemu kar je najpomembnejše v življenju. In kakor jaz vem, je bil ravno Siddartha tisti, ki je rekel, da se moramo začeti zavedati čustev. To pa pomeni, da pred njimi ne bežimo ali da jih zanikamo. Torej, vidiš, lepa povezava med psihoanalizo in budizmom?

Sven: Gospodična vsevedna, tudi pekel je v nas samih. Pekel je namreč, ko nas dosežejo globine z vsem tistim, kar nismo več in z vsem tistim, česar še nismo sposobni. Pekel je tudi takrat, ko ne moremo več dosegati tistega, kar bi lahko dosegli. Pekel je, ko moramo misliti in čutiti in delati tisto, za kar vemo, da tega zagotovo nočemo. Pekel je *(Pilar ga prekine)*…..

Pilar: Največji pekel je ne poznati sebe. Ko se spoznaš, pridejo nebesa. In najbolje se spoznaš, ne v samoti, ampak v odnosu z drugo osebo.

Sven: Prekinjaš moje misli, so te to naučili, te tvoji transpersonalci.

Pilar: Ne, ti pa zagotovo ne. Ker transpersonalna psihologija, je pa spet nekaj drugega.

Sven: *(cinično)* Joj, saj se mi bo še zmešalo od tvojega znanja. Si se odločila, da me boš izobraževala, ali da mi boš pokazala svetlo pot, da se rešim svojih zablod?

Pilar: Ne, nimam tega namena. Ne vem, zakaj cinizem, saj ti nič nočem. Vsi moški ste enaki. Vedno samo bežite, ko vam kaj ni prav. Ko vam nekdo stre srce, zbežite, kot da je konec sveta. Ali se vržete v delo, ali v šport, ali pa v hobi, ki se imenuje menjavanje žensk po

tekočem traku. No, nekateri očitno še v religijo. Bog ne daj, da bi se malo zazrli vase in v svojo psiho.

Sven: Ja, vi pa takoj tečete na tisočere terapevtske delavnice, te new - age so sploh popularne. In to počnete vse dokler ne pristanete v domu za upokojence in tam ugotovite, da ste celo življenje svoje odnose samo razčlenjevale, predvsem nas moške in da ste v bistvu pozabile, kaj je življenje. Pozabite preprosto samo živeti.

Pilar: Ampak vmes smo vseeno še ljubile in v ljubezni gorele. Stokrat, če je treba. Vsekakor pa pred njo ne bežimo. Jaz zagotovo ne. Beg pred ljubeznijo je pravi pekel in v tem peklu si še vedno ti, dragi Sven. Ker vidim in čutim, da je tako.

Sven: *(že zelo jezno)* In ti si tista, ki ne iščeš več ljubezni, gospodična, ena sama ljubezen! Zakaj pa si prišla tako daleč? Pred kom bežiš, še vedno? Ali bolje, da morda ne iščeš ljubezni na drugem koncu sveta, ker je doma še nisi našla ? Ti, poznavalka vsega in vsakogar. Načitana terapevtka. Bohemka, umetnica,intelektualka, kaj nisi? Oklepaš se citatov in definicij, kot pijanec plota. Ampak dvomim, da veš, kdo v resnici sploh si? Si že našla odgovor na to? *(malo premora)* Notranji mir je ljubezen, ali če hočeš, je tudi ljubezen. In jaz rabim samo to. V drugi psihološki fazi, sem kot ti,če hočeš temu tako reči. Ali je to težko sprejeti? Drugačna sva si. Pusti moj beg pred svetom in ljubeznijo, ker se mi vse bolj zdi, da sama še bolj bežiš in da nimaš notranjega miru. Prepričuješ se, da si se tako dobro rešila svoje notranje teme, da si postala ena sama ljubezen,v resnici pa jo iščeš, kot žejen v puščavi vodo. In s svojim obnašanjem daš to tudi vedeti.
(Sven med govorjenjem skoraj zajema sapo, ker besede kar vrejo iz njega, kar mu nikakor ni blizu)
Ali misliš, da nisem opazil, kako si že pri najinem prvem srečanju z menoj na veliko koketirala. Še natakarica je to opazila. Skoraj bi se dol dala z mano, kar tam na mizi, v bifeju. In ves čas zapeljivo mečeš te svoje kodre in laskaš in…, in…. In te svoje nezavedno odkrite vsebine, ki si jih dodobra spoznala na psihoanalizi, nosiš kar na dlani in jih kot modrosti deliš vsakemu neznancu, ki ga srečaš. Ti zagotovo še vedno iščeš, kar očitno doma nisi nikoli imela. In to je ljubezen. Ti boš večna iskalka ljubezni. Ne, ne verjamem v psihoanalitično

terapevtska sranja. Mislim, da to ne deluje. Človeška psiha je prezakomplicirana, da bi ti jo nek terapevt uspešno pozdravil. Terapevti so po tako ali tako sami še najbolj zmešani. Verjamem, da ti pomaga pogovor z njim, to verjamem, ne verjamem pa, da ta tvoj terapevt lahko pride do vseh fajlov in podfajlov tvoje duše, ker jih je na milijone. In tudi najboljši heker na svetu ne pride do vseh fajlov v računalniku. To je tako, zelo podobno. Nehaj me že utrujat z vsem tem neskončnim sranjem.

Pilar medtem čepi, s sklonjeno glavo med nogami. Ves čas molči, obraz si zakriva z lasmi. Sven sliši, da tiho ihti, zato utihne. Dalj časa tišina. Sven vstane, da gre, naredi par korakov, se obrne nazaj, Pilar je še vedno v isti pozi. Sven z zelo mirnim in tihim glasom reče:

Sven: Pisala je poezijo.

(Oddide, Pilar ostane in zre v prazno)

Peta scena: Pogovor z natakarico

Pilar vstopi v lokal, natakarica jo premeri od nog do glave. Pride do mize, kjer sedi Pilar in prične s hitrimi gibi brisati mizo. Spet jezno gleda.

Pilar: Belo kavo, prosim lepo.

Natakarica molči. Prinese kavo in jo brez besed postavi na mizo.

Pilar: Hvala. Kako vam je ime?

Natakarica: *(odrezavo)* Ina.

Pilar: Ste poročeni Ina, imate otroke?

Ina: Katera normalna ženska mojih let pa nima otrok?

Pilar: Koliko?

Ina: Dva. Pa ti?

Pilar: (smeje) Jaz sodim med tiste tanenormalne. Torej nič.

Ina: No, saj, vsak po svoje.

Pilar začudi Inin odgovor, ker ni bil ponovno ciničen, kar jo vzpodbudi k nadaljnji komunikaciji.

Pilar: Lepo je tu pri vas, bi se kar preselila sem.

Ina: Pa se daj. Kaj ti brani, če nimaš otrok?!

Pilar: Ste kdaj potovali Ina, bili od doma zares zelo daleč?

Ina: Nikoli. Mi tukaj delamo. Nimamo časa za vandranje naokrog in za afnarije.

Pilar: Razumem. Pa ste si kdaj želeli?

Ina ne odgovori. Vklopi cd predvajalnik. Zadoni etno glasba.

Pilar: Veste zakaj mi je všeč ta vaš lokal? Ker imate vedno tako krasno muziko. V srce me gane. In očitno je, da imate odličen okus za glasbo. Res.

Ina z mimiko na obrazu pokaže navdušenje nad njenimi besedami in poviša ton. Prične peti.

Pilar: Kje ste se naučila petja? To je šolan glas.

Ina: Nikjer. To je moj glas.

Pilar: Neverjetna barva glasu. Zavidam vam. Lahko bi bila jazz pevka.

Ina: Hotela sem biti pevka, pa, pa……, no, nisem postala pevka.

Pilar: Ja saj, vsi imamo kakšno neuresničeno željo. Problem je, če nas po dolgih letih še vedno mori. Če še vedno tli v nas, pa si jo ne upamo uresničiti. Lažje je, da se prepričujemo, da ni možnosti, časa… V resnici pa smo samo negotovi, nesigurni vase. Strah pred spremembo, pred neuspehom. Premalo poguma in samozavesti… Ker nas starši niso vzpodbujali, da smo dovolj dobri. Ker nam že od zibelke dalje niso govorili, da se v resnici lahko dotaknemo zvezd.

Pilar je z zadnjim stavkom pri Ini zadela žebljico na glavico. Ina stopi izza šanka in sede za mizo k Pilar.

Ina: Ja, to bo pa kar držalo. Moj sin želi postati športnik. Jaz ga k temu vzpodbujam, vsak dan znova in znova!

Pilar: Krasno. Tako je tudi prav. Ampak Ina, tudi za vas še ni prepozno. Pa za začetek naredite predstavo v lokalu. Lahko nastopate. Kot pevka. Enkrat na teden, recimo. Takrat, ko je največ gostov. Tako čudovit glas imate, da bi bilo res škoda, da ga ne sliši čim več ljudi.

Ina: To mi ni pa še nihče predlagal. Nihče mi ni rekel kaj takega in nihče od mojih gostov ni nikoli pohvalil moj glas.

Pilar: *(smeje)* No, vidite. Tudi kakšna tujka, včasih prinese kaj dobrega.

Pilar si sname zapestnico s talismanom in jo pripne na Inino zapestje.

Ina: To je za pogum. Za srečo. Da uresničite vaše želje. Da postanete pevka. Deluje! Boste videla, da je res.

Ina je vidno ganjena.

Ina: Ja, ampak jaz nimam nič zate.

Pilar: Vi ste mi že dali darilo. Vaš glas.Vaš glas mi je napolnil dušo. To je trenutek, ki se zgodi nepričakovano, trenutek, ki je čaroben, večen. Trenutek, ki bo odšel z menoj in ga bom slišala tudi, ko bom doma. Za vedno bo z menoj. Kot drobec slike v galeriji življenja.

Ina ne ve, kaj naj reče. Cela žari. Pilar oddide iz lokala. Ina močno zviša ton glasbe in si prične ponavljati Pilarine besede.

Ina: Drobec slike v galeriji življenja, drobec slike v galeriji življenja……

Prične peti. Zelo na glas.

Malce kasneje v lokal vstopi Sven. Opazi, da je na obrazu natakarice nasmeh, ki ga še ni videl. Ina skoraj pripleše do mize.

Ina: *(z nasmehom in skoraj euforično)* Prosim lepo, kaj postrežem?

Sven: Jaa, pivo.

Ina: Samo hipec, takoj bom.

Sven: *(Sven presenečeno gleda in cinično ponovi)* Hipec?

Ina: Danes je pa en tak lep dan. Sonce, toplo… Še veter je prijazen. Vse skupaj je…, vse skupaj je… *(malo počaka)*… en tak drobec slike v galeriji življenja.

Sven ne ve, kaj bi z navdušenjem natakarice, kar kaže z mimiko obraza in molči.
Ina sede k njemu za mizo.

Ina: Pilar je bila tukaj.

Sven: Pilar?

Ina: Ja, a boš rekel, da ne veš kako ji je ime?

Sven: Kako pa ti veš?

Ina: *(se smeji)* Zabavo bomo imeli. In jaz bom pela.

Sven: Kdaj?

Ina: Konec tedna. Povabi ljudi. Tudi ples bo.

Sven: Kaj pa je rekla?

Ina: Kdo?

Sven: Pilar

Ina: Da bo prišla.

Sven: Kam?

Ina: Ja, na zabavo. Glej, da prideš tudi ti.

Sven: Ne vem, če….

Ina: *(ukazovalno)* Seveda boš! In tudi pomagal boš pri pripravah!

Sven: Ne vem, če….

Ina: A veš, da je prav fajn, mislim, ta ženska. Kako je samo pametna, no in tudi kar lepa je.

Sven: Od kod pa sedaj to navdušenje nad njo? A nisi rekla, da je kot…

Ina ga ponovno prekine.

Ina: Trenutki Sven, trenutki. Ti so najpomembnejši. So negotovi, a se spremenijo. Včasih iz dobrega v slabo, včasih iz slabega v dobro. In če so dobri, za vedno postanejo drobec slike v galeriji življenja. Če so pa slabi, jih pa pozabimo. Pljunemo jih v morje. *(slednje sama z usti nazorno pokaže)*

Sven: A to ti je Pilar povedala?

Ina: *(jezno)* Pilar gor, Pilar dol, a ti misliš, da jaz nič ne vem.

Sven: *(porogljivo z nasmehom)* Ne,ne… samo še vedno mi ni jasno, kdaj in zakaj se je ta tvoj trenutek slabega spremenil v dobro. Mislim, ta tvoj preobrat mnenja, glede Pilar seveda.

Ina: Ti preveč razmišljaš in melješ znotraj sebe. V nedogled. In to o slabih stvareh, tako da ti za lepe misli zmanjka časa. To je tvoj problem, ta tvoj strah… in ta tvoj mrki obraz. Dolgočasen si. Zeloooo. Na živce mi greš.*(maha z rokami)* Pojdi, pojdi že…Joj, kako si dolgočasen!!!

Svenu ni več do pogovora. Vstane in gre.

Ina spet poje.

6. scena: Obisk

Sven obišče Pilar. Stoji pred njenimi vrati in se obotavlja ali bi potrkal. Pilar v sobi bere. Sven končno potrka. Pilar odpre vrata in ga presenečeno gleda.

Sven: *(brez pozdrava, takoj pove)* Prišel sem se ti opravičit.

Pilar: Vstopi.

Sven: Nisem mislil povsem tako, kot sem zadnjič rekel. Še posebej pa bi se ti rad opravičil za en stavek.

Pilar: Kateri?

Sven: Da iščeš ljubezen, ker je sama nikoli nisi imela. Sploh ne vem, kako sem kaj takega spravil iz sebe. In res nimam pravice, da kar koli sodim o tebi, še posebej, ker se ne poznava.

Pilar: Res je.

Sven: Vem, da si želela biti z menoj prijazna, se pogovarjati, me spoznati… Jaz pa sem kot kak kamen. In oprosti, res sem slab na besedah.

Pilar: Res je.

Sven: To v bistvu sem želel povedat. Skratka, oprosti mi.

Pilar: Lepo. Hvala, ker si prišel. Tudi jaz se ti lahko opravičim. Prehitro štartam s temami, ki niso za prva srečanja, me kar zanese.Nehote. Ampak saj človek mora kaj govoriti, a ne? Drugače je pa tišina. O banalnih stvareh se mi pa nekako ne ljubi pogovarjat.

Sven: *(smeje)* Ja, saj zato sem pa jaz bolj tiho.

Pilar: *(v smehu)* Vem. Zato te pa toleriram.

Sven: Hvala.

Pilar: Budizem, psihoanaliza in podobne muke, to res niso teme za prva srečanja.

Sven: *(v smehu)* Ja, res ne. Se popolnoma strinjam.

Pilar: Kako pa sva sploh tako hitro pristala, na tako globokih temah?

Sven: Pojma nimam.

Pilar: Joj, oprosti, nič ti nisem postregla. Izvoli, boš malo vina?

Sven ne pije vina, a si ga vseeno pogumno natoči.

Pilar: Pa tudi kakšne prav zelo osebne teme, tudi niso za prve pogovore.

Sven: Ne, ne, tudi ne. *(naredi dolg požirek vina)*

Pilar: Kaj bolj lahkotnega.

Sven: Vsekakor.

Pilar: Kaj pa?

Sven: Za začetek recimo, bi moral biti jaz bolj duhovit.

Pilar: Ah, pa ja ne zato, ker večina žensk pada na moške s smislom za humor. No, kot kaže, jaz bolj na mrke face. *(se smeji)*

Sven: *(v smehu)* Še dobro, da se tudi kakšna taka najde.

Pilar: In še dobro, da je še kakšen tak, ki takoj ne štarta, da bi me dol dal.

Sven: *(v smehu, malo že opit, zato ne več tako zadržan)* Se te že bojijo.

Pilar: A tako? To je potem razlog.

Sven: Ne, ne, se hecam.

Pilar: Sploh ne. Saj to je resnica.

Sven naredi daljši požirek in izprazni kozarec.

Sven: Bi še malo, če lahko?

Seže po steklenici in si natoči do vrha.

Pilar: Ja, ta moški strah. Če je ženska pametna je narobe. Potem je moški ego takoj ogrožen. Če je preveč lepa, je tudi narobe. Potem se boji, da mu bodo drugi tipi v zelje skakali. Če je zabavna, potem je v družbi preveč popularna. Če je športnica, prične z njo tekmovati. Če je umetnica, je takoj zatežena. In tako dalje in dalje. Bog ne daj, imeti vse v enem paketu. Kar je preveč, je pa preveč. Saj ne zameriš, če ti to pravim, mislim, ker si ravno nasprotnega spola. *(se smeji)* Kot frendu ti to govorim.

Sven: Ja, kot frendu, seveda, kako pa. Nič ne zamerim, saj je vse res, kar praviš.Popolnoma. Povprečni moški se poročijo z diametralnim nasprotjem od tega kar si povedala.

Pilar: Res je. Razen, če ima močan karakter. Ampak takih je zelo malo. Saj veš, Gaussova krivulja. Povprečje v njej je najširše, vrh pa mali.

Sven: Močna ženska je strup. Ubije te. *(naredi požirek)*

Pilar*:* Pa tako preprosto je ljubiti. Ne vem, zakaj so v glavi takoj potrebne ovire, ki navadno peljejo v kalkulacije. Moški ste taki egoistični kalkulatorji.

Sven: Saj to ne delamo tako zavestno.

Pilar: Hja, nekateri že.

Sven: Jaz ne.

Pilar: Vem.

Sven: Kako veš?

Pilar: Ah, ne bova spet psihoanalizirala drug drugega. Sva rekla, da se to ne spodobi za prva srečanja. Sedaj tako, malo na splošno razglabljava. Čvekava.

Sven: Točno tako.

Pilar: Ampak nekaj pa moram še povedat, na temo moški-ženska. Lahko?

Sven: Daj, daj. *(se smeji)*

Pilar: (*se na hitro odpravi po telefon*) Joj, malo glasbe nama manjka.

Prižge mobilni telefon in brska po naloženi muziki.

Pilar: A veš, kako sem jaz vraževerna?

Sven: *(smeje)* A to tudi?

Pilar: Pa kako.

Sven: Povej, da vem kaj me čaka. *(smeh)*

Pilar: Sedaj bom pritisnila na Shuffle all, pa da vidim, kateri komad se bo najprej zavrtel. Vsebina te pesmi označuje, da je to prava energija med menoj in z osebo s katero sem v tem trenutku in ne samo ta hip, tudi za naprej. Razumeš? Pesem mi nekaj sporoča. Pa v kinu enako. Ko grem z nekom prvič v kino, mi vsebina filma pove, v katero smer bo šel odnos s to osebo. Samo za prvi obisk filma govorim, seveda.

Sven: In če je bolj mračna tema, je tudi odnos s to osebo v nadaljevanju en sam mrak.

Pilar: Ja, recimo. In obratno. Če je v filmu nesrečen konec, potem že v naprej vem, da bo šel odnos z osebo, ki sedi zraven mene, k vragu.

Sven: Potem pa izbiraj samo take filme s srečnim koncem.

Pilar: Saj ne moreš vedeti, kako se bo končal. Ameriških limonad ne hodim gledat, tam že veš, kako bo. Mogoče bi pa morala. Za vsak prvi zmenek, ena fajn limonada in potem sta živela še dooolgo in srečno. Ampak to bi bil pa en gromozanski, v naprej zrežiran fejk.

Oba se smejita.

Pilar: Ko sem šla s frendico, ki sicer ni bila čisto prava frendica, gledat Larsovega Antikrista, btw, prvi film, ko sem želela zapusti dvorano, sem vedela, da je ena mala psihopatka, kot tista v filmu. In res, povem ti, čisto zares se je izkazalo, da se ženska emocionalno ne obvladuje.

No recimo, ko sem šla z enim od bivših gledat Kraljico Margot, pa je tista najbolj erotična scena, tista s seksom na steni, sem takoj vedela, da bo seks z njim top. Ampak na koncu je bil ta lepi ljubimec obglavljen, ona pa je trpela kot pes. Vedela sem, da bo tudi pri meni tako na koncu. Žalost, neskončna.

Sven: Torej, odbit seks in tragičen konec vajine zgodbe. A to si želela povedat?

Pilar: Tako je bilo.

Sven: Ti si ubrisana.

Pilar: Možno.

Sven: No daj, pošaflaj že muziko na mobiju.Umiram od firbca, kateri komad se bo prvi zavrtel.

Pilar: Ok.

Pilar pritisne Shuffle all. Gledata v ekran mobilnika. Zadoni Johny Cash- Love is burnning things. ...and burns, burns the ring of fire. Oba prasneta v smeh in pričneta peti. Sven zagrabi Pilar in pričneta plesati. Gibanje se približuje poljubu, ko se Pilar izmakne. Leže na posteljo in umira od smeha. Sven se zavali k njej in prav tako umira od smeha.

Sven: No, sedaj pa povej, kaj nama ta pesem sporoča?

Pilar: Ne boš verjel, ampak v tem predalniku imam v glavnem otožne komade. Cohen, Bowie, Baker, Waits, ampak same take songe, bolj za žile rezat. Tale Cashov komad je daleč

najbolj vesel in seksi song. Lahko bi padel tudi njegov Hurt. To bi bila pa drama. Takojšnja. Neizogibna. *(smeh na polno)*

Sven: Srečnež jaz. Torej nama sedaj tale Johnny Cash sporoča, da je najina primarna skupna energija veselo erotično nabita. In to kljub najinemu začetnemu zateženemu pogovoru. *(smeh)*

Pilar: Vse kaže na to. *(smeh)* Kakšen budizem, kakšna psihoanaliza.Vse to je en navaden bulšit. Ring of fire, to je to! *(smeh in poje burns, burns, burns ring of fire)*

Sven: In ničesar ni čez tvoj nasmeh in tvoje kodre. Ti si cela en sam Ring of fire.

Sven plane na Pilar. Sledi strasten poljub. Prostor se zatemni. Odvrti se Ring of fire.Večkrat zapored, po seksu ga Pilar ustavi.Zadrega. Molk.
Nova pesem. Spet Johnny Cash. Tokrat Hurt. Pilar ugasne glasbo. Ogenj popusti.
Komunikacija med njima postane formalnejša.

Sven*:* Boš prišla na Inin nastop?

Pilar: Obljubila sem ji.

Sven: Mislim, da bo lepo pela.

Pilar: Nedvomno.

Sven: Počasi se bom odpravil.

Pilar: Ja, pozno je že.

Sven se malo opoteče.

Sven: Ah, to vino.

Pilar si popravlja obleko in frizuro.

Sven: Grem.

Pilar: Pojdi.

Sven: Torej se vidiva na Ininem nastopu.

Pilar: Velja.

Bežen poljub.

7.scena: Inin nastop

Zatemnjen prostor na odru. Osvetljen je le del šanka, pri katerem stoji Sven. Pije pivo in čaka na Inin nastop. Pogleduje na uro. Ina stoji sredi odra, oblečena v kičasto večerno obleko. Prične peti. Presunljivo otožno pesem. Prizor se konča z bučnim aplavzom in z zadnjim pogledom Svena na uro. Pilar ni prišla.

8. scena: Zakaj nisem prišla?

(monolog – Pilar)

Pilar sedi na stolu, gleda proti gledalcem. Ob njej kovček. Nagovarja gledalce. V roki drži kozarec.

Pilar: A zakaj nisem prišla? Zakaj pa bi? Saj veste, kako je z moškim po seksu. Še bolj se ustraši, še prej zbeži. Veste kakšna je razlika med tako kot sem jaz in takim kot je Sven? Spisek, seznam, najmanj petih alinej utripa v glavi, kot semafor. Pri ženski zagori zelena luč, na njej pa z veliko začetnico On je pravi zame. Pri moškem pa rdeča luč, na njej pa: To se ne

bo izšlo. Ampak jaz sem tokrat upoštevala signalizacijo, zato sem sedaj doma. No, vam vseeno zaupam teh recimo približno pet alinej. Najprej moje: (*kaže s prsti, prvič, drugič itd, govori malce cinično, čeprav podaja svoje točke)*

Prva: Joj, kako dobro zgledaš, kakšna kemija je med nama, ampak to ne more biti samo kemija, med nama je zagotovo globlja povezava, usoda, karma

Druga: med budizmom in psihoanalizo je veliko stičnih točk. Uf, kako samo bi se kresale poglobljene debate med nama; intelektualno nama zagotovo ne bi bilo dolgčas. Če se ne bi strinjala, bi se pa sprla. Po kregu navadno sledi dober seks. A ni to fajn? *(smeh)* Tretja: Kako podoben okus imava, oba ljubiva naravo, poezijo, očitno imava tudi podoben okus za glasbo. Četrta: Ni klasičen mačo, ki bi me hotel takoj podreti. To je moški za zakon. Pika. Peta: Preprost fant je, ne meče se ven in posluša me, tako da lahko jaz povem vse kar hočem. To lastnost pa pri moških res težko najdeš. Ponavadi tako osvajajo, da sebe hvalijo, ti pa zraven stojiš in kimaš kot lipov bog. Na koncu pa hočejo še aplavz za svoje hvalisave nebuloze.Tako nekako gre moj spisek. Hja, no*, (zavzdihne),* ampak sedaj sem doma.

In sedaj vam povem še njegovih pet ali Ne bo se izšlo.

Prvič: Odgovor na prvo žogo: Med nama so predolgi kilometri. Ljubezen na daljavo se nikoli ne izide. Saj veš, daleč od oči, daleč od srca. *(sama podaja odgovore, v drugem tonu)* Ampak, kdo je rekel, da se jaz ne bi preselila na sever? Torej…. Drugič: prepametna si zame, jaz sem preprost fant, prej ali slej si boš našla mestnega intelektualca. Ampak Sven dragi, meni dol visi zanje, za mestne intelektualce, te emocionalno in seksualno zavrte, narcisoidne mačote. Tretjič: Popolnoma različna sva si. Jaz ljubim naravo in mir, ti pa si obsedena z umetnostjo, druženjem in bla, bla, bla. Kako to misliš, da narava in ljubezen ne gresta z roko v roki. Halo? Ali moram to sedaj posebej razložiti, da je to eno in isto. Četrtič: Ne morem ti dati, kar ti hočeš? No, ta je pa najboljša. Klasično klišejska. Kaj pa ti veš, česa mi ne moreš dati. Ali ne bi mogla to jaz povedat, kaj zmoreš in česa ne. In kaj si jaz želim? Pa me vprašaj, kaj si želim. Ne mi prodajat predvidevanj. Peta: Ti ves čas govoriš, jaz pa molčim. Ja, a ni to fajn. Kako pa bi bilo, če bi oba ves čas molčala. Hočeš mar komunikacijo pantomime? Ali pa, da bi ves čas oba na veliko govorila? A bi potem kot v šoli dvigovala roko, kdo bo prvi kaj povedal?

Tako, zato sem prišla nazaj domov, Ne da se mi poslušat vsega tega sranja Ne bo se izšlo. Ni mi treba tega. Brez veze. Torej, doma. Pozdravljeno prazno stanovanje. Cheers. *(gledalcem nazdravi s kozarcem v roki)*

9. scena: Zakaj ni prišla?

(Sven - monolog)

Sven v sobi. Razočaran razglablja sam s seboj.

Pa saj je rekla, da bo prišla. Ne vem, kaj sem spet rekel narobe. Opravičil sem se ji tudi. In potem sva se tako lepo imela. Ne spominjam se, kdaj nazadnje sem se imel tako dobro. In tudi ne, kdaj sem se toliko smejal. Ona pa kar gre. Brez besed, brez pozdrava. Kot kak cepec se počutim. Mogoče sem pa spet premalo govoril. Saj ne vem, kaj bi moral povedat, da ji bi bilo všeč. Premalo komplimentov sem ji dal. Najbrž. Ampak saj bi ji več povedal kasneje, na Ininem nastopu, če bi prišla. Pa ni. Še njenega telefona nimam. Zakaj bi sedaj izgubila kontakt, če sva se imela fajn? Lahko bi še prišla sem, recimo na dopust. Pa eno pesem sem imel pripravljeno, da bi ji jo prebral. No, res je tudi, da sem jo doma pozabil. Saj ne vem, kaj naj si mislim in še manj kaj si ona misli. Zmeden sem. Totalno. Ampak nekaj zagotovo vem. Všeč mi je. Zelo. *(daljši molk)*
(jezno) In ta Ina! Kako porogljivo se mi je nasmihala, me špikala in zbadala. Koza. *(jo zaničljivo oponaša)* Vse si zamočil, vse si zamočil…
Pa ravno sedaj, ko se je vse malce zjasnilo, nekaj premaknilo. V meni.
A ni rekla, da je vse odvisno od tega, kakšen komad se prvi zavrti na telefonu. Ring of fire, je bil. Torej, obroč ognja, obroč ljubezni. Brez začetka in brez konca, brez dna in vrha. V njem pa midva, vrteča se v njegovem ognju. Čisti happy end. To zagotovo ni bila pesem, ki bi pela o čudežnem izginotju, ali pa sedaj sem tu, naslednji hip me že ni. *(molk)*
Igra? Njej je vse igra. Play the game. Čakaj, a ni to komad od Queenov. Ampak tega na telefonu sploh nima.

Hurt. Torej, naj si sedaj zavrtim Hurt, vsak dan sproti. Ampak ta se je vrtel šele kot drugi. Jebeni Johnny Cash. Johnny Cash je en navaden lažnivec. *(srkne pivo, ga jezno postavi na mizo in oddide iz stanovanja)*

10.scena: Čez pol leta

Na Jugu. Pilar sedi na terasi ob morju. Pije koktejl in govori po telefonu.

Pilar: Krasno sem. Vse po starem. Saj veš, pri nas se imamo vsi radi *(smeh)* Veliko govorimo. Kako si ti?

Ina: Sedaj redno nastopam. Ko bi me le slišala, kako sem napredovala! In kako samozavestna sem. Pa vse več gostov imamo.

Pilar: No, saj sem ti rekla, da bo tako. Vse podrobnosti hočem vedeti, ko prideš.

Ina: Komaj čakam! Vse sem že uredila: varstvo za otroke, drugo osebo, da me nadomešča v lokalu. Joj, neko malo zafnano avšo sem dobila. Groza! Ko bi jo samo videla, kako je oblečena. Kot kakšna mala pocestnica. Upam, da bo vse zrihtano in da mi lokala ne bo spravila na kant.

Pilar se ji smeji, ker so enake besede kot zanjo, ko jo je prvič videla.

Pilar: Vse bo še ok, boš videla. Tu pri nas ti bo tako všeč, da boš pozabila na vse težave. Toplo je. Vzemi poletne obleke. In pripravi se, ker te bodo fantje na veliko osvajali. *(smeh)*

Ina: Ah, to naj kar tebe. Vse ti prepustim, jaz sem poročena ženska.

Smeh, nato malo premora.

Pilar: Kako pa je z njim?

Ina: A z lokalom? Ja super, saj ti pravim.

Pilar: Ne, ne, saj veš, Sven?

Ina: Kaj, če vene? Ne, nič ne vene, saj ti pravim…čakaj, nekaj prekinja in šumi…, ne slišim…. Halo? Halo?

Pilar: Halo, Ina?

Ina: Ja, sedaj te slišim. Oprosti, moram it. Saj se vidiva. Zelo kmalu. Čez teden dni.

Pilar: Adios, muchos besos.

11. scena: V pričakovanju Ine

Pilar v lokalu na obali čaka Ino. Vstaja iz stola vsakič, ko se ji zdi, da ji je katera od mimoidočih podobna.

Pilar: *(sama sebi)* No, kje si Ina? Najbrž je zamuda letala…, komplikacije s prtljago ali kaj podobnega. Ali pa se je izgubila in ne najde lokala. No, ampak saj taksist ve, kam naj jo pripelje. *(malo premora, pregleduje sms sporočila)* Hja, kdo bi si mislil, da bova postali prijateljici. Več se slišiva po telefonu, kot s kakšno mojo dolgoletno frendico. Aha, tale s kovčkom….
(spet vstane, prepričana, da je ženska s kovčkom tokrat prava, pokliče njeno ime in maha z rokami) Ina, Ina…. *(ponovno sede, ker mimoidoča tudi tokrat ni Ina) Spet vstane, s telefonom v roki..V tistem pristopi moški s čepico in temnimi sončnimi očali. Moderno oblečen.*

Sven: Oprostite, ali mogoče veste kje je hotel El mundo?

Pilar ga ne pogleda in mu samo z roko pokaže smer.

Pilar: Tukaj ja, takoj prva ulica levo, na vogalu.

Sven: Super. Potem pa bom še malo počakal. Pride tudi prijateljica.

Pilar se sunkovito obrne k njemu. V šoku ji iz rok spolzi telefon in trešči ob tla. Sven prisede k mizi. Pilar nič ne reče, malo se obrne vstran. Sven brska po potovalni torbi. Iz nje potegne knjigo in jo postavi na mizo. Pilar s pogledom ošvrkne knjigo.

Pilar: *(malo nejevoljno, vsa je iz sebe)* Ja, seveda, lahko prisedete.

Sven: Hvala.

Tišina. Pilar prekine mučno tišino.

Pilar: Vidim, da vas zanima umetnost.

Sven: Ja, jo odkrivam vsak dan znova in znova, kot otrok svet.

Pilar: Lepo.

Sven: Ste domačinka?

Pilar: *(v ciničnem smehu)* Dobro ste uganili. Iz prve.

Sven: Mi boste razkazali mesto?

Pilar: Ni mi do druženja s tujci in čakam na prijateljico. *(še vedno pogleduje na okrog, če prihaja Ina, Svena noče gledati v obraz)*

Sven: No, saj nisem mislil ta hip. So mi rekli, da so ljudje tu zelo prijazni in komunikativni.

Pilar: Jaz žal nisem ena izmed mnogih.

Sven: Niste ne. Ker ste neznansko lepi.

Pilar zavije z očmi.

Sven: Vem, da je sedaj to kar sem izrekel zvenelo banalno, ampak je čista resnica.

Pilar: *(cinično)* Iskrenost je v očeh. Če ima nekdo na nosu tako temna očala, čeprav sedi v senci, je težko reči, kaj v resnici govorijo njegove oči.

Sven: Torej, če snamem očala, se boste odločili, ali me peljete po mestu?

Pilar: So vse ženske tako naivne?

Sven: V bistvu ne vem, nimam veliko izkušenj z njimi.

Pilar ga končno pogleda, bolj ošvrkne s pogledom. Molk. Se nervozno preseda.

Pilar: To je dobro in slabo.

Sven: Kako to mislite?

Pilar: Moški brez izkušenj z ženskami je navadno bedak. Ne pozna ženske duše, niti njenega telesa. No, razen, če je ekstremno talentiran. In obratno. Če ženske menja kot po tekočem traku, prav tako ne pozna ženske duše in tudi ne njenega telesa, ker zato enostavno nima časa. Najhuje je pa, da mislijo, kako super ljubimci so, ker so jih imeli toliko v rokah. V resnici pa nič od njih.

Sven: Aha. In kakšni so potem pravi?

Pilar: Ni pravih. Vsi so pravi, ki ti iz takšnega ali drugačnega razloga prekrižajo pot. Človek sam vleče nase energijo ljudi. Pridejo z razlogom, tudi če za kratek čas. Ne samo ljubimci, tudi prijatelji, znanci. V tvoji orbiti so toliko časa, dokler vibrira skupna energija na podobnih frekvencah, potem oddidejo, oddidemo…

Sven: Kaj pa, če se potem vrne?

Pilar: Potem sta še vedno na skupnih frekvencah, ki jih je najbrž potrebno raziskati, jim prisluhniti, če je volja, želja, hotenje… in tako naprej. Recimo, tako nekako.

Sven: In če nekdo ostane. Za vedno. Ali ta potem ni prav pravi, bolj pravi od pravega?

Pilar: Kaj je to za vedno? Do smrti enega ali drugega? A to je za vedno?

Sven: Recimo.

Pilar: Hmm. Ne verjamem, da je ostati z nekom za vedno razlog neke prave, brezpogojne, nadzemeljske, usodne in ne vem kakšne še ljubezni. Pari, ki so dolga leta v vezi, navadno ostajajo skupaj zaradi otrok, premoženja, strahu, da ne bodo ostali sami in najhuje iz razloga, ker je še vedno družbeno nesprejemljivo, da si samski. Skupaj so iz pragmatičnih, formalno pravnih razlogov in podobnega sranja. In čeprav so totalno odtujeni, zdolgočaseni, naveličani, še vedno s prstom kažejo na tiste, ki so samski, samo da imajo nekoga, ki ga lahko očrnijo za njihovo bedo. Bog ne daj samska ženska, ta je vedno trn v peti poročenim ženskam. Takojšnja konkurenca. Ja, saj jih razumem. Bojijo se, da jih bo zapustil. Moškim je lažje, oni so lahko samski, večni frajerji. Kako mi gre na živce to ukvarjanje drugih z drugimi. In tako dolga leta eden poleg drugega samo še vegetirajo. Še kregajo se več ne, tudi za to jim zmanjka energije. Žalost neskončna.

Sven: Ampak, prav romantični pa niste.

Pilar: Jaz? Jaz sem najbolj romantično bitje na tem svetu. Ker živim življenje. Ker znam ljubiti. Ker ljubim ljubezen. In nikoli ne bom z nekom, samo zato da bom, da ne bom samska in da bom zadovoljila družbene kriterije, predvsem tiste o nadaljevanju človeške vrste. *(cinično)* Za vedno, za vedno….Vseeno koliko časa traja, samo da odnos ni mlačen in dolgočasen.

Sven: Zadnjič sem gledal film Jastog. Ta večna bitka mad samskimi in poročenimi in moralno obsojanje enih in drugih, kot kak političen ali religiozen klan nastrojen eden proti drugemu. Zanimiv film. Spontanost je pomembna, ne pa načrtna odločitev človeka, moram se poročiti ali pa ostal bom samski. Te stvari načrtovati je brez veze. *(molk)* Ampak, malo pa ste avanturistka?

Pilar: Daleč od tega. Vse dam za ljubezen. Celo sebe. In ko padem, rabim čas, da se poberem. Ogromno časa. In ne silim v novo vezo, tako kot večina drugih. Jaz znam biti sama s seboj, ker mi ni dolgčas biti s seboj.

Sven: Ker ste zanimiva.

Pilar: Ja, imam pisano dušo. *(smeh)* In vi, ste avanturist, ki išče ženske po svetu, da si popestri dolgočasno življenje?

Sven: Res imam dolgočasno življenje. Na žalost še avanturist nisem. Dolgočasnež z dolgočasnim življenjem, torej dvakrat dolgočasno.

Pilar: Tudi to zna biti zanimivo. Dvojni minus da plus. Ah, kakšno modro banalnost sem sedaj povedala. Spet preveč govorim.

Pilar se vse bolj nervozno preseda na stolu. Brska po torbici, kot da nekaj išče.

Sven: Zabavni ste.

Pilar: Hvala.

Sven sname očala. Zreta si v oči. Molk.

Pilar: *(druga barva glasu, ni več cinična)* Lepe oči imate, se podajo na naše azurno nebo.

Sven: Ne spomnim se, da mi je to kdaj rekla?

Pilar: Kdo?

Sven: Ta, ki je ne morem pozabiti.

Pilar: Aha, torej obstaja.

Sven: Pa še kako.

Pilar: Kako dolgo?

Sven: Dobre pol leta. Pa vi, ste poročeni?

Pilar: Ne.

Sven: Zakaj ne?

Pilar: Čas.

Sven: Čas nas vseskozi preseneča. Čas ni sestavljen iz preteklosti, sedanjosti in prihodnosti. Čas ne mineva, čas samo je. Pravijo fiziki.

Pilar: Enako pravi budizem. Občutenje trenutka in sedanjosti je najpomembnejše, bistvo vsega.

Sven: Na budizem se spoznate.

Pilar: Malček. Bolj iz nostalgičnih nagibov.*(smeh)*

Sven: Kaj pa: Čas celi rane? Ali pa: Daleč od oči, daleč od srca? Ali ni tu čas močnejši od povedanih teorij?

Pilar: Ja saj ga ni. Občutek trenutka in sedanjosti. Srce in razum sta čas. Ko se srce naveliča, se spremeni trenutek in z njim čustva. Razum mu pa pomaga, če je dovolj razumski *(smeh)* Če ne pa srce dela svoje, v trenutku sedanjosti bije svoj boj. Tum, tum, tum, bum, bum *(s pestjo potolče na srce)*

Sven: Edina nespremenljiva stvar na tem svetu je, da se vse spreminja. Tudi tukaj ima čas prste vmes, če je ali če ga ni.

Pilar: Prevroč dan je za filozofiranje.

Sven: Res je, raje bi poslušal dobro glasbo.

Pilar: Glasba je ritem srca.

Sven: Resnica. Ali slišite pesem, ki se vrti ta hip v lokalu?

Pilar: Ja, osladna je. Stay with me.

Sven: Ampak, kot da se ta trenutek zliva z okolico, z vonjem morja, z vašimi kodri, z vsem… Ko si zaljubljen, tudi osladni komadi dobijo svoj smisel. Ni tako?

Pilar: Mogoče.

Sven: Torej, ali obstaja možnost, da mi razkažete mesto?

Pilar: Mogoče.

Sven: Ostanem dalj časa. Tako, da se ne mudi. Hočem reči, da vam dam čas*,(v smehu)* če ta obstaja, da se odločite, ko in če boste hotela.

Pilar: Prav.

Sven: Prav, da se odločite ali prav, da mi razkažete mesto.

Pilar: Da vas peljem po mestu.

Sven: Vesel. Kdaj torej?

Pilar: Torej, takoj.

Sven: Torej, zelo prav.

Pilar: Torej, Mr. Torej, sta v zadnjem trenutku zamenjala letalski karti?

Sven: Torej, bila je stvar predhodnega dogovora, nič se ni zgodilo v zadnjem hipu. Načrt, tako rekoč ljubezenski plan. *(smeh)*

Pilar: Torej, se je sproti vse prijazno izmišljevala, me prijazno zavajala.

Sven: Torej, ja.

Pilar: Torej, zakaj?

Sven: Ker, torej, nisem zdržal…, torej, mislil sem nate vsak dan, vsako uro…na izgubljeno priložnost, ki jo je potrebno ponovno najti. Na vibracije, ki jih je potrebno raziskati. Ker je bila zato ne samo želja, ampak neznosno hotenje, v sedanjosti, v čutenju…ker čas ni pomemben….ker srce je edini pravi čas….

(Molk)

Pilar: Ampak, nisem pričakovala, res ne. Presenetljivo izvirno, za enega takega, hmm…, dolgočasneža. *(smeh)*

Sven: Ljubezen te najde, ko jo več ne čakaš.

Molk.

Sven: Mogoče bom pravi…., za čas dokler traja. In ker sva ugotovila, da časa ni, bom mogoče pravi za vedno. Za vedno ne najdem definicije. Torej bom s teboj v večnosti trenutkov sedanjosti.

Pilar: *(potiho,pomenljivo, malce cinično, bolj sama sebi)* In ti trenutki bodo pisani. In bom sreeečna.

Sven: Obljubim.

Pilar: Obljube so nevarne. Rojevajo pričakovanja.

Sven končno sede povsem k njej.

Sven: Nepričakovano sem prišel. Nepričakovano bom ostal. Ostajava v nepričakovanem.

Pilar: Nepričakovano sem se zaljubila.

Sven: Nepričakovano sem strah zamenjal za pogum. Da spremenim sebe in svoje življenje.

Pilar: In moja drugačnost v tvojih očeh, se je v tem trenutku spremenila v strah, da nekega dne vseeno oddideš.

Sven: Zato ostanem, da se strah in pogum primeta za roki, ker vmes je ljubezen.

Pilar: In ker časa ni….

Sven: In tudi če je….je preteklost nepomembna

Pilar: In mogoče prihodnost pogubljena….

Sven: Zato sva v tem trenutku večna.

Poljub.

KONEC